

Arrest

nr. 94 254 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U werkte als masseuse en schoonheidsspecialiste in een zwembadcomplex bestemd voor de echtgenotes van de Nirouye Entezame (reguliere politie). U werkte ook op zelfstandige basis en ging bij mensen aan huis voor massages en epilaties. Op 27/12/1390 (Iraanse kalender, 17 maart 2012 in de Westerse kalender) werd u gebeld door mevrouw S.M. {...}, echtgenote van M.M. {...}, de rechterhand van de Ayatollah Khamenei. Ze vroeg of u bij haar thuis een epilatie en een massage kon uitvoeren. U ging langs bij haar thuis. Tijdens de behandeling begon u te praten over uw zoon die gehandicapt is omdat uw man oorlogsinvalid is. Uw man is slachtoffer van de chemische wapens die

gebruikt werden in de oorlog tussen Iran en Irak. U vertelde dat de overheid jullie niet hielp. Zo geraakte het gesprek in een politieke sfeer en begonnen jullie over de Groene Beweging te praten. U verwees naar Z.K {...}, de dochter van een vriendin van u die bij haar deelname aan een demonstratie gearresteerd werd en later werd gemarteld. Er ontstond ruzie tussen jullie en mevrouw S.M. {...} begon u te beledigen. Ze zei dat u en uw dochter misschien hoeren waren. Mevrouw S.M. {...} probeerde u ook aan te vallen. Hierop hebt u een epileermes genomen en hebt u haar in de keel gestoken. Nadat u dit gedaan had mompelde ze nog even. U weet niet of zij dood was of niet. Het duurde enkele minuten voor u besepte wat u had gedaan. U vluchtte weg en ging naar uw zus M. {...}. U vertelde haar wat er gebeurd was. Uw zus belde meteen haar man op. Haar man heeft uw kinderen opgehaald. Uw zus belde vervolgens uw man op. Toen hij aankwam bij uw zus, was hij kwaad op u omwille van wat u had gedaan. Jullie bespraken wat uw mogelijkheden waren en er werd besloten dat u het land moest verlaten. De echtgenoot van uw zus regelde een smokkelaar voor u en uw kinderen. U verliet Iran op 12/1/1391 (31 maart 2012). U reisde samen met uw kinderen met een vrachtwagen naar Turkije. In Istanbul namen jullie een vlucht naar een onbekende bestemming van waar jullie met de trein naar België kwamen. U diende een asielaanvraag in in België op 17 april 2012. U bent in het bezit van uw shenaznameh (geboorteboekje) en de shenaznamehs van uw kinderen, uw rijbewijs, en drie certificaten van massage-cursussen afgegeven in 2010 en 2011.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw beweerd illegaal vertrek uit Iran aantasten. Zo beweerde u dat u en uw kinderen in een vrachtwagen de grens tussen Iran en Turkije overgestoken hebben. Hierna zouden jullie naar Istanbul gegaan zijn waar jullie een vliegtuig namen naar een onbekende plaats. Van daaruit namen jullie de trein naar België. Er dient opgemerkt te worden dat u zeer weinig details kon geven over deze reisweg. Zo wist u niet op welke plaats in Iran u in de vrachtwagen stapte en wist u ook niet op welke plaats in Turkije deze vrachtwagen jullie afzette (CGVS, p. 6). Dat u niet wist naar waar de vlucht ging die u nam in Istanbul is, gezien de bestemming van een vlucht op meerdere manieren aangekondigd en afgebeeld wordt zowel bij het instappen van het vliegtuig, tijdens de vlucht en bij aankomst, ook niet geloofwaardig. U wist ook niet van welk land de paspoorten waren die u en uw kinderen gebruikten voor deze vlucht noch of deze paspoorten een visum bevatten (CGVS, p. 7). Gezien het risico om op een luchthaven ondervraagd te worden over uw identiteit, uw bestemming en reisdoel, zijn uw verklaringen dan ook geenszins aannemelijk. Ook over de treinreis die volgde op de vlucht kon u geen details verstrekken. U kende noch de vertrekplaats noch de plaats van aankomst van deze trein (CGVS, p. 7). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u sliep, is hiervoor geenszins afdoende. Bovenstaande elementen zetten uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Verder verklaarde u dat u in Iran de doodstraf vreest omdat u de echtgenote van de rechterhand van Ayatollah Khamenei verwond heeft en misschien gedood heeft nadat u met haar een politieke discussie had (CGVS, p. 9 t/m 16). Er dient vooreerst gewezen te worden op een aantal onwaarschijnlijkheden en onlogische elementen in uw verklaringen. Zo is het weinig aannemelijk dat u tegenover de echtgenote van de rechterhand van Ayatollah Khamenei openlijk zware kritiek zou durven te uiten tegenover het Iraanse regime. U verklaring hiervoor, dat dit een ingeving van het moment was, dat de vrouw u beledigd had en dat u onder druk stond (CGVS, p. 11, 15) overtuigen niet gezien het risico dat verbonden is aan het openlijk bekritisieren van het Iraanse regime in Iran. Verder is het weinig waarschijnlijk dat u in een opwelling in staat zou zijn iemand in de keel te snijden met een voorwerp waarmee men hars aanbrengt voor epilaties (CGVS, p. 10, 15). Hoewel u verklaarde dat dit een mes was, is het geenszins logisch dat dergelijke handelingen door u normaal uitgevoerd worden met een voorwerp waarmee men iemand zwaar zou kunnen verwonden. In dit verband dient overigens gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die door u werden afgelegd op het CGVS. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u onder het bloed zat na dit voorval (Vragenlijst CGVS Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5). Op het CGVS antwoordde u op de vraag of er veel bloed was nadat u de vrouw had gestoken: "nee, niet op gelet" (CGVS, p. 12). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid zei u gewoon dat het niet klopte. Nochtans werden uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken u voorgelezen in het Farsi en hebt u deze ondertekend. Indien de verklaringen niet klopten, had u deze toen probleemloos kunnen corrigeren.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat u geenszins op de hoogte bent van de gevolgen van dit incident. U weet niet of mevrouw S.M. {...} dood is of niet (CGVS, p. 10). U hebt echter noch in Iran noch in België geprobeerd dit te achterhalen (CGVS, p. 12). U weet ook niet of er nu een klacht tegen u loopt in Iran (CGVS, p. 13). Uw familie met wie u nog contact heeft, heeft zich hier ook niet

over geïnformeerd. U weet ook niet of er convocaties op uw naam zijn toegekomen. Uw familie heeft zich hier ook niet over geïnformeerd bij de bureaus (CGVS, p. 16). U verklaarde wel dat Iraanse autoriteiten zouden zijn binnengevallen bij jullie thuis en uw man meenamen voor ondervraging. U kende hier echter weinig details over. U wist namelijk niet welke eenheid binnen was gevallen, met hoeveel ze waren, wanneer dit gebeurde, hoelang uw man werd vastgehouden en waar hij werd vastgehouden (CGVS, p. 12 t/m 14). U verklaarde dat uw man bang is om dit aan u te vertellen (CGVS, p. 14). U kon echter niet verklaren waar hij dan precies bang voor is. Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielaanvraag doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtaanvraag.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw shenaznameh, rijbewijs en de shenaznamehs van uw kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De certificaten van massage-cursussen bevestigen dat u deze cursussen gevolgd hebt en niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout alsook schending van artikel 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekster wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoekster loopt wel degelijk gevaar in Iran.

De asielaanvraag van verzoekster is gebaseerd op het feit dat zij vreest in Iran het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen en represailles vanwege de autoriteiten en dit omdat zij in maart 2012, in een moment van opwelling en na een hevige discussie over een politiek onderwerp, de echtgenote van de rechterhand van Ayatollah Khamenei met een scherp voorwerp in de keel had gestoken.

Verzoekster vreest dat de autoriteiten haar, al dan niet valselijk, diverse strafbare feiten in de schoenen zullen schuiven om op die manier met haar af te rekenen als reactie op haar zgn. aanslag op het leven van een vooraanstaand persoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op een afdoende wijze heeft aangetoond dat zij geen normaal en veilig leven in Iran zal hebben.

Verzoekster is het niet eens met de gronden waarop het CGVS zich heeft gebaseerd om aan haar de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekster wenst de volgende opmerkingen te formuleren op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing.

Ten eerste worden verzoeksters problemen ten onrechte geringschat.

Uit de bestreden beslissing dd. 17 september 2012 blijkt niet of het CGVS de asielaanvraag van verzoekster grondig onderzocht heeft, integendeel.

In Iran voelt verzoekster zich aan haar lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoekster in Iran leefde, waren wel degelijk van die aard dat zij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit haar verklaringen.

Bij de analyse van de verklaringen van verzoekster, is het CGVS selectief tewerk gegaan, enkel maar in het nadeel van verzoekster.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster ondervindt in Iran.

Ten tweede stelt het CGVS de oprechtheid van verzoeksters verklaringen ten onrechte in vraag.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoeksters verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken (m.n. het feit dat haar verklaringen een aantal onwaarschijnlijkheden en onlogische elementen zouden bevatten) ; kunnen niet worden weerhouden.

De door het CGVS geciteerde onwaarschijnlijkheden (o.a. het gegeven dat verzoekster het zou hebben gedurfd om tegenover de echtgenote van de rechterhand van Ayatollah Khamenei kritiek te uiten op het Iraanse regime) zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

Tijdens haar gehoor had verzoekster op realistische en geloofwaardige wijze uitgelegd hoe en in welke omstandigheden zij en mevrouw S. M. {...} aan de praat geraakten ; hoe het gesprek geleidelijk aan evolueerde naar een politiek onderwerp en hoe uiteindelijk het gesprek uitmondde in een discussie met scheldpartijen en beledigingen aan het adres van verzoekster.

Verzoeksters echtgenoot is oorlogsinvalides als gevolg van de Iran-Irak oorlog toen hij slachtoffer was geworden van een chemische aanval.

Als gevolg daarvan is verzoeksters zoon Ali geboren met lichamelijke afwijkingen.

Verzoeksters en haar gezin voelden zich in de steek gelaten door de Iraanse autoriteiten die weinig tot niets deden om hen de nodige hulp te geven.

De jarenlang opgekropte gevoelens van woede en frustratie kwamen plots naar boven toen verzoekster tijdens een schoonheidsbehandeling ten huize van mevrouw S. M. {...} op onbegrip van harentwege botste.

Toen deze laatste verzoekster begon te beledigen , vernederen en te slaan, sloegen de stoppen bij verzoekster door en greep zij naar het epileermes waarmee zij S. M. {...} in de keel stak.

(zie o.a. gehoorverslag verzoekster blzn. 11 & 15 :

ik zei dan iets over mijn zoon, over de kosten, ik heb gezegd dat mijn man oorlogsinvalides was, chemisch oorlogsinvalides, en dat de overheid ons niet hielp.

Zij dacht dat omdat zij het goed heeft in Iran, iedereen het goed heeft in Iran.

Zo is het uit de hand gelopen , en begonnen we over andere zaken te spreken.

Dat is het moment, op dat moment leg je alles stil.

Ik had geen controle over mezelf.

Ik zit niet op mijn gemak nu. ... Maar wat ik gedaan heb, heeft mijn leven wel ondersteboven gehaald , ik zou nooit kunnen vergeten in mijn leven.

Als ik terugga ben ik zeker dat ik de doodstraf krijg , mijn kinderen zouden wees blijven....

Er was heel veel druk op ons, het was kortbij nieuwjaar, er moest veel gebeuren.

Zij heeft aangevallen en ik heb dan gestoken , maarja, aanval door haar, zij is begonnen, zij is ook begonnen met de discussie , zij is begonnen met te beledigen. Verbaal gevecht kwam van haar kant, ik ging alleen werken.

Als je iemand blijft steken, dan verlies je controle, op een gegeven moment.”)

De door het CGVS aangehaalde zgn. onwaarschijnlijkheden kunnen niet de kern van haar asielaanvraag op zich aantasten.

In Iran voelt verzoekster zich aan haar lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoekster in Iran leefde, waren wel degelijk van die aard dat zij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Het CGVS hield ten onrechte onvoldoende rekening met de concrete omstandigheden waarin verzoekster verkeerde in Iran.

Verzoekster heeft in de mate van het mogelijke en op een eerlijke manier geantwoord op alle vragen die haar werden gesteld.

Volgens verzoekster geeft het CGVS blijk van onderschatting van haar moeilijkheden en heeft het CGVS blijk gegeven van een gebrek aan inlevingsvermogen in de concrete situatie ter plaatse in Iran , minstens onvoldoende rekening gehouden met de concrete leefomstandigheden in Iran.

De verklaringen die verzoekster aflegde tijdens haar gehoor dd. 28 augustus 2012, spreken voor zich en bewijzen dat verzoekster in Iran steeds in onveiligheid zal blijven leven.

Tenslotte : het relaas dat verzoekster heeft gegeven aangaande haar reisweg en de manier waarop zij (met de hulp van een smokkelaar) Iran heeft ontvlucht met als bestemming Europa, daarbij gebruikmakend van reisdocumenten (die via de smokkelaar werden geregeld) ; wordt door het CGVS ten onrechte aangewend om te besluiten dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn.

Verzoeksters vlucht uit Iran was enkel mogelijk dankzij de hulp van de smokkelaar.

Zonder de hulp van deze laatste, was het voor verzoekster onmogelijk geweest om haar land te verlaten.

De uitleg die verzoekster heeft gegeven ter gelegenheid van haar gehoor over de omstandigheden van haar reis en de manier waarop zij heeft gereisd, is wel degelijk aannemelijk, minstens is deze niet totaal ongeloofwaardig.

Een asielaanvraag is pas kennelijk ongegrond, indien ieder redelijk mens tot de beslissing zou komen dat de aanvraag geen kans op slagen heeft.

Het CGVS heeft de persoonlijke problemen van verzoekster ten onrechte geringschat.

Voor verzoekster is het onmogelijk om in Iran een menswaardig bestaan te kunnen leven.

In Iran voelt verzoekster zich aan haar lot overgelaten.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om te weigeren de vluchtelingenstatus aan verzoekster te verlenen.

Uit verzoeksters relaas is gebleken dat zij wel degelijk voldoende en concrete informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat zij riskeert moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Omdat verzoekster in Iran -hic et nunc- onmogelijk een veilig bestaan kan leiden, en haar precaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, volstaat het voor het CGVS niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te benaderen.

Het CGVS had de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoekster door haar minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen.”

2.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde

aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.1.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar eerste opmerking zich beperkt tot het louter op algemene wijze betwisten van de bestreden beslissing en het herhalen van haar asielmotieven, zonder in concreto te repliceren op de motieven van de bestreden beslissing, of uiteen te zetten op welke punten de verwerende partij selectief zou zijn te werk gegaan of met welke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Dergelijk vaag betoog volstaat evenwel niet om aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

2.1.6. In een tweede opmerking stelt verzoekster dat de geciteerde onwaarschijnlijkheden geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag. Zij stelt dat zij op realistische en geloofwaardige wijze heeft uitgelegd hoe en in welke omstandigheden zij en mevrouw S. M. aan de praat geraakten, hoe het gesprek geleidelijk aan evolueerde naar een politiek onderwerp en hoe uiteindelijk het gesprek uitmondde in een discussie met scheldpartijen en beledigingen aan het adres van verzoekster. Verzoekster stelt dat de jarenlange opgekropte gevoelens van woede en frustratie en de houding van S. M., hebben geleid tot het steekincident. Verzoekster citeert vervolgens passages uit haar gehoorverslag en stelt dat de door de verwerende partij aangehaalde onwaarschijnlijkheden niet de kern van haar asielaanvraag aantasten. Zij stelt ten slotte dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de concrete leefomstandigheden in Iran.

2.1.7. In casu heeft de commissaris-generaal besloten dat verzoeksters asielaanvraag ongeloofwaardig is omwille van de zeer vage verklaringen omtrent haar reisweg, een groot aantal onwaarschijnlijkheden en onlogische elementen met betrekking tot de kern van haar asielaanvraag, een tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal en tenslotte de vaststelling dat verzoekster geenszins op de hoogte is van de gevolgen van het steekincident.

Verzoekster verwijst weerom naar haar verklaringen en meent dat het wel degelijk kan dat opgekropte woede en frustratie leidden tot het steekincident. Evenwel, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, is het gezien het risico dat verbonden is aan het openlijk bekritisieren van het Iraanse regime geenszins aannemelijk dat verzoekster het zou aandurven om dit toch te doen ten aanzien van de echtgenote van de rechterhand van Ayatollah Khamenei. De vrees voor de gevolgen wanneer dit toch gedaan wordt, kan dermate groot geacht worden dat het niet aannemelijk is dat verzoekster zich toch zou laten verleiden om kritiek te uiten, en dan nog tegen de echtgenote van de rechterhand van Ayatollah Khamenei, wat het gevaar voor de gevolgen alleen maar groter maakt. Het betoog van verzoekster kan dan ook geenszins overtuigen. Deze vaststelling dient voorts samen gelezen te worden met de overige vastgestelde onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheid aangaande het steekincident. Verzoekster laat deze motieven evenwel ongemoeid. De Raad wijst erop dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas.

In tegenstelling tot wat verzoekster nog tracht voor te houden, betreffen het hier geenszins onwaarschijnlijkheden die details betreffen, maar zijn ze wezenlijk en doen ze terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.1.8. In een derde opmerking stelt verzoekster dat haar verklaringen omtrent haar reisweg ten onrechte aangewend worden door de commissaris-generaal om haar asielaanvraag als ongeloofwaardig te bestemmen. Zij stelt dat de uitleg die zij heeft gegeven over de omstandigheden van haar reis en de manier waarop zij heeft gereisd, wel degelijk aannemelijk is, minstens is deze niet totaal ongeloofwaardig. Zij stelt dat het voor haar onmogelijk is een veilig bestaan in Iran te leiden, en dat haar precaire leefsituatie

vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, zodat het voor het CGVS niet volstaat om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te benaderen.

2.1.9. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden bij de strikte controles, zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de concrete reisweg en de vertrek- en afstapplaatsen, alsook de bestemming van de vlucht die zij nam, en tenslotte over de gebruikte reisdocumenten. In het licht van het risico op controles is het erg onwaarschijnlijk dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de praktische organisatie van de reis. Met haar betoog dat haar reisweg wel aannemelijk is, doet verzoekster geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.1.10. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.1.11. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.1.12. Verzoekster is met haar betoog er niet in geslaagd de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Verzoeksters asielrelaas beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

Artikel 48/4 §2 a) : doodstraf of executie.

Artikel 48/4 §2 b) : foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest verzoekster hoedanook het slachtoffer te zullen worden van doodstraf of executie en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tijdens haar gehoor op het CGVS dd. 28 augustus 2012 heeft verzoekster op voldoende wijze kunnen aantonen dat haar leven wel degelijk in gevaar is in Iran.

Verzoekster kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Iran alwaar zij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor haar overduidelijk dat haar veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekster.

Verzoekster is van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door haar uitgewerkte argumenten tijdens haar gehoor op het CGVS dd. 28 augustus 2012, kon deze laatste niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit.

Om ai de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd.

Minstens is het in de huidige stand van het dossier niet mogelijk om de versie van verzoekster te weren zonder dat het CGVS een grondig(er) onderzoek heeft kunnen voeren naar de gebeurtenissen die verzoekster genoodzaakt hebben haar land te ontvluchten.

Het relaas van verzoekster vereist minstens een verdergaand onderzoek door het CGVS.”

2.2.2. De Raad wijst verzoekster er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, haar asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekster. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekster blijft evenwel in gebreke dit te doen.

2.2.3. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad op zijn bespreking onder punt 2.1.11.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER